

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 21/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Burian & partners, s.r.o., advokátska kancelária, Vojtecha Tvrdeho 819/1, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 1Tos/116/2025-908 z 18. novembra 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 15. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa § 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa § 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1Tos/116/2025-908 z 18. novembra 2025. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a uviesť „*vec do stavu korešpondujúceho s relevantnými právnymi predpismi*“. Zároveň požaduje priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresná prokuratúra Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) podala 22. októbra 2025 pod č. k. 1Pv 190/25/5511-70 Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) obžalobu na sťažovateľa pre podozrenie zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

3. Po podaní obžaloby okresný súd uznesením sp. zn. 35T/20/2025 z 13. novembra 2025 postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe, do ktorej bol

vzatý 26. apríla 2025 z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Prvostupňový súd zároveň nevyhovel žiadosti sťažovateľa o nahradenie väzby písomným sľubom a nenahradil ju ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Napadnutým uznesením krajský súd sťažnosť sťažovateľa proti označenému rozhodnutiu okresného súdu z 13. novembra 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

5. Sťažovateľ sa trestných činov mal v podstate dopustiť tak, že 1. vo vymedzenom časovom období najmä pod vplyvom alkoholu svojej družke bezdôvodne nadával, ponižoval a obviňoval ju, v spoločnej domácnosti kričal, „*trieskal*“ s predmetmi, rozbíjal taniere, taktiež nadával maloletému synovi, 2. decembra 2022 a v iný presne nezistený deň ho fyzicky napadol, družku s deťmi vyhadzoval z rodinného domu a v priebehu letných prázdnin 2022 ich vymkol, vo februári 2024 maloletému synovi, ako aj družke nadával, 27. augusta 2024 bezdôvodne v mieste ich bydliska začal kričať a ziapať, preto sa jeho družka s deťmi zamkla v detskej izbe, dvere do ktorej sťažovateľ následne prelomil, v mesiaci apríl 2025 sa vyhrážal zabitím psa, keď ho maloletý syn neumyje, čím u poškodenej družky spôsobil strach, dlhodobý stres a úzkostné stavy, v dôsledku čoho vyhľadala odbornú pomoc psychológa, a u maloletého syna vyvolal strach, stres a nepohodu, čo negatívne vplývalo na jeho prežívanie; a 2. 24. apríla 2025 napriek nesúhlasu družky ju nútil k pohlavnému styku, k čomu však vzhľadom na jej fyzický odpor nedošlo, ale po tom, ako sa sťažovateľovi podarilo nasadiť družke putá, prinútil ju orálne ho uspokojovať aj za použitia násilia, a to tak, že sa povracala, avšak v nútení družky pokračovať v tejto praktike neprestal, napokon sa jej podarilo pred sťažovateľom ujsť cez kuchynské okno a terasu na prístupovú cestu k domu, kde jej sociálne pracovníčky zo susediaceho zariadenia privolali pomoc.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ je presvedčený, že napadnuté uznesenie krajského súdu je ústavne nekonformné. Podľa jeho názoru podmienky väzby neboli splnené. V trestnom konaní došlo k závažnej zmene dôkazného stavu zakladajúceho dôvod na jeho prepustenie z väzby. Išlo o (i) zastavenie trestného stíhania pre jeden z troch skutkov (absurdne tak vyznieva tvrdenie okresného súdu, že sťažovateľ je dôvodne podozrivý z troch násilných trestných činov), ďalej (ii) poškodená už nebýva v dome, kde malo dôjsť k spáchaniu skutkov, a napokon ním bola (iii) izolácia sťažovateľa a s tým spojená jeho abstinencia vo väzbe vtedy už 7 mesiacov, čo zakladalo relevantný predpoklad, že k pokračovaniu akýchkoľvek potenciálnych excesov pod vplyvom alkoholu nedôjde.

7. Boli vykonané dôkazy, ktoré rezultovali do podstatnej zmeny relevantných skutočností skutkového a právneho charakteru v prospech sťažovateľa. Išlo o výpovede svedkov, ale aj samotnej poškodenej, z ktorých výsluchov vyplýva absencia dôvodného podozrenia zo spáchania skutkov sťažovateľom.

8. Vo vzťahu k fyzickému napadnutiu svojho syna (úderom po chrbte a fackou) sťažovateľ uvádza, že ak by sa uvedené aj zakladalo na pravde, tak intenzita a nízka frekvencia (iba dva domnelé fyzické ataky) za celý život dieťaťa v žiadnom prípade nenaznačuje, že by išlo o akt rodičovskej agresie či fyzické napadnutie. Poškodená takisto uviedla, že sťažovateľ nepoužíval voči ich deťom fyzické tresty, a potvrdila, že ju ani mladšieho syna nikdy fyzicky nenapadol.

9. Krajskému súdu sťažovateľ vytkol, že vo všeobecnosti poukázal na ďalšie dôkazy, ktoré mali preukazovať jeho vinu, a to na obrazový záznam zachycujúci útek poškodenej 24. apríla 2025, ako aj ďalšie záznamy predložené poškodenej, avšak tieto dôkazy v žiadnom prípade nepreukazovali spáchanie skutkov a, navyše, išlo o nezákonné dôkazy, na ktoré nemôže súd pri rozhodovaní prihliadať.

10. Sťažovateľ pripustil, že má problémy s alkoholom, tieto je ochotný dobrovoľne riešiť prostredníctvom protialkoholického liečenia ústavnou formou, čím by došlo k eliminácii primárneho dôvodu väzby – jeho izolácie od poškodenej. V tejto súvislosti predložil písomné prehlásenie, že je ochotný a pripravený podrobiť sa liečeniu.

11. Súdny podľa sťažovateľa úmyselne opomínajú relevantné závery znalcov, ktoré svedčia v jeho prospech a, naopak, účelovo vytrhávajú z kontextu tie konštatovania znalcov, ktoré sú v jeho neprospech. Takýto postup súdov je ústavne neudržateľný.

12. Zo znaleckých posudkov bolo možné podľa sťažovateľa vyvodiť záver, že nemá sklony k fyzickej agresivite, sexuálne praktiky s agresívnymi prvkami nemá tendencie vykonávať s partnerkou, ktorá k tomu zaujme negatívne stanovisko.

13. Pozitívne závery znaleckého dokazovania však súd pravdepodobne zámerne vo svojom rozhodnutí neuvádza.

14. Ako rozporné, zmätočné a arbitrárne sťažovateľ vníma to, že na jednej strane súdy sumarizujú výpoveď poškodenej, ktorá tvrdí, že fyzicky ju sťažovateľ nemal napadnúť, na strane druhej však potrebu väzby odôvodňujú obavou z fyzicky agresívneho konania sťažovateľa proti poškodenej. Tieto závery súdu sú v značnom protiklade s vykonaným znaleckým dokazovaním, ako aj s výpoveďou samotnej poškodenej.

15. Znalec explicitne uviedol, že u sťažovateľa nedošlo k takej celkovej zmene osobnosti, ktorá by sa aj v triezvom stave prejavovala nekontrolovanosťou, výbušnosťou a agresivitou voči iným, ale sklony k verbálnej agresivite má pod vplyvom alkoholu. Zo znaleckého dokazovania možno vyvodiť záver, že sťažovateľ nemá sklony k fyzickej agresivite. Súdny však vzhľadajú potrebu preventívnej väzby z dôvodu akútnej ochrany fyzického zdravia iných osôb pred možným nevyspytateľným konaním sťažovateľa a jeho možných vážnych následkov na živote a zdraví najmä najbližších rodinných príslušníkov sťažovateľa pod vplyvom alkoholu. Sťažovateľ poukazuje na absenciu obavy poškodenej z jeho osoby. Poškodená, ako vyplýva z jej výpovede, nemá záujem na izolovaní sťažovateľa vo výkone väzby, ale považuje za potrebné, aby sťažovateľ podstúpil liečbu závislosti od alkoholu. Ak by mala reálny strach v dôsledku jeho údajného konania, ktoré by malo vykazovať znaky týrania blízkej osoby, potom by celkom určite súhlasila jeho s väzobným stíhaním.

16. Spisový materiál tak poskytuje dostatočný podklad na konštatovanie neexistencie dôvodov väzby u sťažovateľa.

17. Odst'ahovanie poškodenej zo spoločnej domácnosti je podľa názoru sťažovateľa dôvodom na úspešnú realizáciu probačného dohľadu. K tejto mimoriadne relevantnej námietke sa však krajský súd nevyjadril, čo zakladá arbitrárnosť jeho rozhodnutia.

18. V prípade, ak by sa skutok, ktorý je sťažovateľovi kladený za vinu, právne kvalifikovaný ako trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, zakladal na pravde, potom by jeho konanie celkom určite u poškodenej rezultovalo do vzniku tzv. syndrómu týranej osoby, čo však znaleckým skúmaním nebolo preukázané.

19. Uznesenie krajského súdu možno považovať za arbitrárne aj z dôvodu, že krajský súd interpretuje jednotlivé dôkazy v extrémnom rozpore (so závermi, ktoré z nich ucelene vychádzajú) v neprospech sťažovateľa či z dôvodu nereflektovania na dôkazy, ktoré svedčia evidentne v prospech sťažovateľa. Ako príklad možno uviesť vytrhávanie konštatácie znalcov z kontextu.

20. Podľa názoru sťažovateľa uznesenie krajského súdu napĺňa znaky arbitrárnosti, vybočuje z medzí stanovených ústavou a nie je zákonne ani ústavne konformné. Krajský súd absolútne ignoroval výsledky znaleckého dokazovania vo vzťahu k analýze osobnosti sťažovateľa, ignoroval výpovede svedkov a sťažovateľa, nevyjadril sa k relevantnej argumentácii. Pokiaľ sa v priebehu trestného konania oslabila dôvodnosť obvinenia sťažovateľa zo spáchania skutkov, ako to argumentačne a dôkazovo podložene tvrdí sťažovateľ, toto je podčiarknuté aj tým, že došlo k zastaveniu trestného stíhania jedného zo skutkov, ktorý mu bol kladený za vinu.

21. Sťažovateľ je toho názoru, že uznesenie krajského súdu je založené na abstraktnej úvahe, ktorá je v hrubom rozpore s vykonaným dokazovaním.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa § 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa § 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru a práva spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 1Tos/116/2025-908 z 18. novembra 2025, ku ktorému malo dôjsť tým, že napriek zmene rozhodných okolností majúcich za následok zánik podmienok väzby bol v nej sťažovateľ naďalej ponechaný, pritom na podstatné argumenty proti väzbe krajský súd nereagoval, odôvodnenie jeho rozhodnutia trpí vnútornou rozpornosťou, arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru:

23. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná najmä na preskúmanie, či dôvod a spôsob obmedzenia osobnej slobody rozhodnutiami všeobecných súdov vo väzobných veciach [napr. v zmysle posúdenia, či sú rozhodnutia všeobecných súdov o väzbe podložené zákonnými dôvodmi, či súd výslovne, prehľadne a logicky vysvetlil, z ktorých konkrétnych skutočností vyplýva dôvod väzby, či sú rozhodnutia riadne a vyčerpávajúco odôvodnené, či súd rozhodol o zákonnosti ďalšieho trvania väzby a žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu urýchlene a pod.] je v súlade s právami a slobodami zaručenými čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru (porov. napr. I. ÚS 47/2013, II. ÚS 230/02, II. ÚS 38/05, III. ÚS 352/2011, IV. ÚS 124/03, IV. ÚS 153/09).

24. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby, resp. ponechaní dotknutej osoby vo väzbe (porov. napr. I. ÚS 316/2011, II. ÚS 76/02, II. ÚS 466/2013, III. ÚS 466/2010, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 619/2013). Skutkové a právne závery príslušného všeobecného súdu však môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

25. V prípadoch, keď sa ústavný súd zaoberal možným porušením základného práva na osobnú slobodu v zmysle čl. 17 ústavy rozhodnutím súdu konajúceho o zákonnosti väzby, konštatoval, že otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane [pozri obdobne napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veciach Winterwerp v. Holandsko z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, § 45 a Baranowski v. Poľsko z 28. 3. 2000, č. 28358/95, § 51]. Inými slovami, povinnosť súdov vyplývajúca zo základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy postupovať v prípade trestného stíhania obvinenej osoby a pozbavenia jej osobnej slobody väzbou „spôsobom, ktorý ustanoví zákon“, vyžaduje, aby procesný postup súdu konajúceho vo veci rešpektoval nielen ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov s právnou silou zákona (v danom prípade predovšetkým Trestného poriadku), ale taktiež aj ustanovenia príslušných medzinárodných zmlúv, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a v zmysle čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy majú pred zákonom prednosť, ak poskytujú väčší štandard ochrany základných práv a slobôd.

26. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupne formuloval viaceré samostatné práva osôb vo väzbe, medzi ktoré patrí aj všeobecnejšie právo na „zákonnosť“ konania, právo nebyť zbavený osobnej slobody svojvoľným (arbitrárnym) postupom (porov. rozsudok z 21. 12. 2010, Michalko proti Slovensku, sťažnosť č. 35377/05 ods. 156 a 158), ako aj preskúmanie hmotných podmienok väzby, ktoré sú určujúce pre posúdenie jej zákonnosti. Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („*substantive requirement*“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace za väzbu a proti nej a rozhodnúť s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustenie na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok ESLP vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. 12. 1979, séria A, č. 34, § 31).

27. Ústavný súd považuje za potrebné zvýrazniť, že v každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať aj na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci (II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016 a pod., ale vyplýva to aj z mnohých rozhodnutí ESLP, napr. Letellier proti Francúzsku, rozhodnutie z 26. 6. 1991, *Annuaire*, č. 207; Navarra proti Francúzsku, rozhodnutie z 23. 11. 1993, *Annuaire*, č. 273-B a ďalšie).

28. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe, musí

byť zrejmé, že sa príslušný súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti uviedol (porov. III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011).

29. Vychádzajúc z uvedených téz, ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu z hľadiska požadovanej ochrany základných práv sťažovateľa.

30. Nadriadený súd predovšetkým konštatoval, že okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dostatočným spôsobom popísal skutkový stav, ktorý bol podkladom na jeho záver o pretrvávajúcom dôvodnom podozrení zo spáchania žalovaných skutkov sťažovateľom a o trvaní dôvodov väzby.

31. Reagujúc na sťažnostné námietky sťažovateľa týkajúce sa oslabenia dôvodnosti jeho trestného stíhania, krajský súd uviedol, že síce uznesením okresnej prokuratúry pod č. k. 1Pv 190/25/5511-66 z 13. októbra 2025 bolo zastavené trestné stíhanie sťažovateľa pre zločin znásilnenia, a to vzhľadom na popisované okolnosti skutkov poškodenou, keď nebolo možné bez pochybností v danej veci uzavrieť, že sťažovateľ svojim konaním mal prekonať vážne mienený odpor poškodenej, avšak naďalej bol sťažovateľ obžalovaný zo skutkov právne kvalifikovaných ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, zločin znásilnenia v štádiu pokusu a zločin sexuálneho násillia. Nedošlo tak k výraznému oslabeniu dôvodov preventívnej väzby.

32. Podľa krajského súdu sa okresný súd v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia dostatočne vysporiadal aj so sťažovateľom oznámenou možnosťou absolvovať ústavné protialkoholické liečenie v konkrétnom zariadení. Nadriadený súd k tomu doplnil, že sťažovateľ vykazuje podľa znaleckého dokazovania prvky alkoholického narušenia. Od decembra 2021 navštevoval ambulantného psychiatra. Vo februári 2023 bol krátkodobo hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení. Následne abstinoval až do novembra 2023. V marci 2024 bol znovu krátkodobo hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení, potom abstinoval len niekoľko dní, okrem toho abstinoval ešte v období január až marec 2025. Vychádzajúc z uvedeného, záujem sťažovateľa o absolvovanie ústavnej psychiatrickej liečby krajský súd považoval za účelový, poukazujúc na to, že v minulosti sťažovateľ opakovane navrhované ústavné protialkoholické liečenie odmietol.

33. V ostatnom krajský súd odkázal na podľa jeho názoru vyčerpávajúce dôvody uznesenia okresného súdu, ktoré považoval za zrozumiteľné a dostatočne logické, presvedčivé, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Podrobné dôvody uznesenia okresného súdu si v plnom rozsahu a bez výhrad osvojil.

34. Za zákonné krajský súd považoval prvostupňové rozhodnutie aj vo výroku, ktorým nebola väzba sťažovateľa nahradená. Argumenty okresného súdu v tejto časti boli podľa jeho názoru dostatočne presvedčivé, jasné a výstižné a nemal k nim čo doplniť. Zákom ponúkané inštitúty ako náhrada väzby by v prípade sťažovateľa boli neúčinné. Sťažnostné námietky týkajúce sa predovšetkým hodnotenia dôkazov v tomto štádiu konania neboli podľa krajského súdu spôsobilé zvrátiť rozhodnutie prvostupňového súdu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby.

35. Na tomto mieste ústavný súd pripomína svoju rozhodovaciu prax vychádzajúcu z predpokladu, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného

posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na obsahovú spätosť (spojitosť) uznesení okresného súdu a krajského súdu ústavný súd pristúpil k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite a dôvodovej celistvosti. V nadväznosti na uvedené je tiež potrebné konštatovať, že v zmysle judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. I. ÚS 136/2024) je prípustné, ak sa nadriadený súd s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí podriadeného súdu stotožní a v podrobnostiach naň odkáže. Takýto postup je stále ústavnoprávne akceptovateľnou alternatívou odôvodnenia, a to aj vo vzťahu k väzobným veciam (napr. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08). V tomto smere je možné poukázať aj na súvisiacu judikatúru ESLP, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15. 2. 2007 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27. 9. 2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31 – § 33). Ako vyplynie z ďalšieho odôvodnenia tohto uznesenia ústavného súdu, uvedenú podmienku v preskúvanom prípade rozhodnutie okresného súdu, s ktorého obsahom sa ústavný súd oboznámil, jednoznačne spĺňa.

36. Podľa okresného súdu dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaných skutkov sťažovateľom vyplývalo predovšetkým z podrobnej výpovede poškodenej – družky sťažovateľa, ktorá opísala vzájomné spolužitie s ním, ako aj okolnosti a priebeh konania, z ktorého bol sťažovateľ obvinený. Z rezumácie výpovede poškodenej konajúcim súdom je pritom dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa nepochybne dostatočne odôvodnená. Výpoveď poškodenej bola podporená aj výpoveďou svedka – ich maloletého syna, ktorý vypovedal v tých istých intenciách usvedčujúcich sťažovateľa zo stíhanej trestnej činnosti. Opäť okresný súd vo svojom rozhodnutí skutkové zistenia z výsluchu svedka primerane zhrnul. V spojení s výpoveďou poškodenej mali sťažovateľa usvedčovať aj obrazový záznam zachytávajúci útek poškodenej 24. apríla 2025 od sťažovateľa, ktorý ju vtedy mal násilím za použitia pút (ktoré takisto boli v trestnom konaní vydané poškodenu) nútiť k orálnemu sexu, ako aj ďalšie záznamy zachytávajúce emočne vypäté situácie a obavy poškodenej zo sťažovateľa. Dychovou skúškou bolo preukázané, že sťažovateľ sa skutku 24. apríla 2025 dopustil pod vplyvom alkoholu. Dôvodnosť trestného stíhania bola podľa okresného súdu podporená aj výpoveďami svedkýň, ktoré 24. apríla 2025 privolali políciu, keď reagovali na volanie putami na rukách spútanej, od pása nadol nahej poškodenej o pomoc. Ako ďalšie dôkazy pre záver o dôvodnosti stíhania sťažovateľa súd prvého stupňa označil záznam o volaní na tiesňovú linku, obhliadku miesta činu s fotodokumentáciou a výpovede ďalších konkrétne menovaných svedkov vypovedajúcich o konfliktoch v domácnosti sťažovateľa a poškodenej a jeho neprimeranom správaní k susedom. V neprospech sťažovateľa bola dôkazná situácia posilnená aj znaleckým dokazovaním znalcami z odboru zdravotníctva a farmácie a z odboru psychológie, ktorého závery okresný súd v rozhodnutí prezentoval. Tvrdenia poškodenej boli podporené aj lekárskymi správami.

37. Danosť väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku okresný súd nachádzal v okolnostiach spáchania skutkov, ako aj v konaní sťažovateľa a jeho osoby. Sám sťažovateľ vnímal svoju závislosť na alkohole. Tak poškodenej, ako aj svedok – ich syn – uviedli, že sťažovateľ je pod vplyvom alkoholu agresívny, neprimerane reaguje a pod. Alkoholizmus

sťažovateľa poškodená vníma ako zásadný problém ich vzájomného spolužitia, takéto jeho správanie je pre ňu neúnosné, má z neho strach a stres, bojí sa ho, má úzkosti, navštevuje odbornú psychiatrickú pomoc a pomoc odborníka musel vyhľadať aj ich syn.

38. Okresný súd, veľmi podrobne opisujúc zistenia z vykonaného (aj znaleckého) dokazovania, konštatoval, že sťažovateľ nie je schopný nepožívať alkohol, pritom pod vplyvom alkoholu je jeho správanie a konanie slovne agresívne, vulgárne, spojené aj s fyzickým napadnutím maloletého syna či násilným sexuálnym aktom s poškodenou. Z výpovedí svedkov vyplynulo, že správanie sťažovateľa pod vplyvom alkoholu je nepredvídateľné a poškodená má z neho reálne obavy, nevie čo má od neho čakať. Práve jeho agresia pod vplyvom alkoholu voči členom rodiny dávali dôvod domnievať sa, že pod vplyvom alkoholu by sa mohol opäť správať agresívne, nepredvídateľne a spôsobiť obdobný alebo závažnejší následok. Existovala teda dôvodná obava, že by sťažovateľ v prípade jeho prepustenia na slobodu mohol pokračovať v konaní voči poškodenej alebo sa v určitej zlomovej či vypätej situácii dopustiť ďalšej trestnej činnosti proti poškodenej, prípadne aj proti inej osobe. Obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa formou väzby bolo podľa okresného súdu opodstatnené a zákonné, pretože poskytovalo akútnu ochranu fyzického, ako aj psychického zdravia poškodenej pred možným nevyspytateľným konaním sťažovateľa. Problémové pitie sťažovateľa v rovine závislosti od alkoholu v tzv. rozhodujúcom štádiu, jeho nekritickosť voči pitiu, opakované zlyhanie pri liečení (od roku 2023), neprejavovaný skutočný záujem sťažovateľa liečiť sa a nepiť v spojení s vyjadrením znalca k osobnosti sťažovateľa umocnili dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti.

39. K oznámeniu obhajkyne sťažovateľa, že by tento chcel v prípade prepustenia na slobodu bezodkladne nastúpiť na protialkoholickú ústavnú liečbu, okresný súd uviedol, že sťažovateľ už mal v minulosti možnosť podstúpiť liečenie ústavnou formou, ale nevykonal ho. Navyše, na samotný výkon a nútené umiestnenie sťažovateľa v zariadení by okresný súd nemal dosah a sťažovateľ by mohol kedykoľvek liečenie skončiť, vrátiť sa k požívaniu alkoholu a aj pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Takéto liečenie by podľa okresného súdu sťažilo výkon prípadného probačného dozoru, mohlo by znemožniť aj samotný účel trestného konania a viesť k jeho predĺženiu. Sťažovateľ bol podľa prvostupňového súdu motivovaný podstúpiť liečenie najmä vidinou prepustenia z väzby, ale ako konštatoval aj súdny znalec, absentoval u neho kritický postoj k pitiu alkoholu a vôľa podstúpiť dobrovoľne protialkoholické liečenie ústavnou formou. Od roku 2023 vykonávané liečenie nemalo pozitívny vplyv na jeho vzťah k alkoholu. Aktuálne sťažovateľ abstinoval nútene (vyplývalo to zo samotnej podstaty väzobného stíhania).

40. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti zakladajúce dôvody väzby sťažovateľa bolo podľa okresného súdu vysoko pravdepodobné, že by probačný dohľad, technické opatrenia, uložené obmedzenia a povinnosti, liečenie ústavnou formou a prijatie písomného sľubu, neboli spôsobilé splniť účel nahradenia väzby. Vyhodnotením charakteru trestnej veci (závažná trestná činnosť smerujúca proti fyzickému a psychickému zdraviu poškodenej; útok mal smerovať aj na deti poškodenej a sťažovateľa), osoby sťažovateľa (závislosť od alkoholu; zjavne bezvýsledné protialkoholické liečenie), okolností trestnej veci (verbálne, ako aj fyzicky agresívne konanie; strach poškodenej, ktorý vyvrcholil až tým, že polonahá spútaná utiekla pred sťažovateľom po násilnom intímnom akte na ulicu) a doterajšieho spôsobu života sťažovateľa (v minulosti už bol odsúdený pre jazdu pod vplyvom alkoholu, pritom v skúšobnej dobe podmieneného upustenia výkonu trestu zákazu činnosti sa neosvedčil; problémové dodržiavanie predpisov na úseku cestnej

premávky, ako to vyplynulo z evidencie priestupkov) bolo potrebné konštatovať, že zabezpečovacie inštitúty nahrádzajúce väzbu neboli dostatočným nástrojom, ktorým by bolo možné dosiahnuť stav pomnutia dôvodnej obavy, že by sťažovateľ v prípade prepustenia z väzby nepokračoval v trestnej činnosti.

41. Na tomto konštatovaní nemohlo podľa konajúceho súdu nič zmeniť ani odst'ahovanie sa poškodenej zo spoločnej domácnosti (táto možnosť už existovala aj pri predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe, nebolo možné vylúčiť možný kontakt sťažovateľa s poškodenou a ani kontakt s maloletým synom. Samotný sťažovateľ pri výsluchu naznačoval, že sa bude snažiť o kontakt s deťmi, čiže aj s poškodeným synom. Mal zjavne partnerské problémy s poškodenou už dlhšie. V priebehu minulého roka, rovnaký čas, približne rok vlastní aj inú nehnuteľnosť, i napriek tomu zotrval v spoločnej domácnosti so svedkyňou poškodenou, voči ktorej sa mal správať popísaným spôsobom. Bola to práve osoba sťažovateľa, jeho závislosť na alkohole, jeho postoj v priebehu liečenia v minulosti, ktoré nedávali dostatočnú záruku, že by bol schopný dodržať uložené podmienky probačného dohľadu a viesť riadny život, že by bol schopný dodržať abstinenciu a súdom uložené obmedzenia a povinnosti. Správanie sťažovateľa v minulosti, okolnosti spáchania skutkov, ako aj jeho postoj k problémom s alkoholom neumožnili podľa okresného súdu prijať a uveriť ani jeho písomnému sľubu, že povedie riadny život.

42. Ku sťažovateľom uvádzanému zoslabeniu dôkaznej situácie vzhľadom na zastavenie trestného stíhania v časti jedného skutku (zločinu znásilnenia) okresný súd osobitne uviedol, že dôvodnosť väzby spočívala najmä v skutkoch, za ktoré bola proti sťažovateľovi podaná obžaloba. Nemožno pritom opomenúť, že na niektoré v tejto ústavnej sťažnosti prednesené argumenty a nastolené otázky sťažovateľ dostal odpoveď už v predchádzajúcich rozhodnutiach ústavného súdu vo veciach sp. zn. III. ÚS 397/2025 sp. zn. II. ÚS 613/2025).

43. Z uvedenej rekapitulácie oboch, v konaní o osobnej slobode sťažovateľa vydaných väzobných rozhodnutí ústavný súd dospel k presvedčeniu o ich ústavnej akceptovateľnosti. Konajúce súdy sa riadne vysporiadali so všetkými pre rozhodnutie o väzbe sťažovateľa relevantnými tak skutkovými, ako aj právnymi otázkami. Neopomenuli vysporiadať sa ani s uplatnenými námietkami týkajúcimi sa zastavenia trestného stíhania pre jeden z troch skutkov, ako aj s okolnosťou odst'ahovania sa poškodenej zo spoločnej domácnosti a napokon aj s abstinenciou sťažovateľa vo väzbe, pritom jasne, zreteľne a presvedčivo uviedli, prečo tieto okolnosti nepredstavovali zánik či podstatné oslabenie väzobného dôvodu.

44. Pokiaľ sťažovateľ, v súvislosti so zastavením trestného stíhania v jednom zo skutkov vníma ako absurdné tvrdenie okresného súdu, že je dôvodne podozrivý z troch násilných trestných činov, ústavný súd k tomu uvádza, že toto tvrdenie zodpovedá skutočnosti, pretože na sťažovateľa bola reálne podaná obžaloba pre spáchanie troch násilných trestných činov dvomi skutkami. Uvedená výčitka sťažovateľa sa tak javí absolútne neopodstatnenou.

45. Adekvátne všeobecné súdy odôvodnili aj ich presvedčenie o nemožnosti prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu na základe predloženého oznámenia o možnosti bezodkladného nastúpenia sťažovateľa na protialkoholickú ústavnú liečbu (body 32 a 39 odôvodnenia tohto rozhodnutia) a rovnako tak aj na základe skutočnosti presťahovania sa poškodenej (bod 41 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Závery prijaté súdmi k týmto otázkam, tak ako boli uvedené v ich rekapitulácii, nie sú nelogické ani iracionálne.

46. Pokiaľ sa sťažovateľ v ústavnej sťažnosti bráni, že u poškodenej nebol znaleckým skúmaním zistený syndróm týranej osoby, ústavný súd v krátkosti oponuje, že zistenie prítomnosti tohto syndrómu nie je nevyhnutnou podmienkou pre kvalifikáciu konania páchatel'a ako trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. V danej veci okresným súdom prednesené závery znaleckého dokazovania hovorili o tom, že psychický stav poškodenej je reakciou na dlhodobý stres a reakciou na vonkajšiu fyzickú alebo psychickú záťaž so zmiešanými a premenlivými príznakmi, ktorá u poškodenej vysoko pravdepodobne súvisí s dlhodobými patologicky prebiehajúcimi konfliktmi v rámci matrimónia so sťažovateľom. Sťažovateľ ústavnému súdu nepredložil žiadnu takú argumentáciu, ktorá by presvedčivo vylučovala eventuálnu možnosť posúdenia jeho konania ako označeného trestného činu (v rovine pravdepodobnosti viažucej sa k referenčnému štádiu trestného konania).

47. K námietke, že súdy potrebu väzby sťažovateľ'a odôvodnili hrozbou jeho fyzickej agresie voči poškodenej, ktorá pritom vypovedala, že ju sťažovateľ fyzicky nenapadol, ústavný súd uvádza, že takto formulovaná obrana sťažovateľ'a nie je náležitá. Prípadnú fyzickú agresiu nemožno ohraničiť iba na prípadné fyzické napadnutie poškodenej v tom najužšom slova zmysle, ako to naznačuje sťažovateľ. Už len opis skutku (jeho priebeh je predmetom dokazovania v prebiehajúcim konaní) v bode 2 postačuje pre vyhodnotenie prijatého záveru všeobecných súdov ako adekvátneho. Rovnako v skutku uvedenom v bode 1 je opísané konanie sťažovateľ'a (okrem fyzického udretia syna po tvári a chrbte aj trieskanie s vecami, vyhadzovanie jedla z chladničky, vylievanie jedla po stenách, rozbíjanie tanierov, vymknutie z domu, rozbitie dverí do detskej izby), ktoré je podľa názoru ústavného súdu možné charakterizovať ako prejavy fyzickej agresie sťažovateľ'a zameranej voči osobe poškodenej prípadne ich synovi. Završuje to aj konštatácia okresného súdu vychádzajúca z vykonaného dokazovania, že dopad konania sťažovateľ'a na psychické, ako aj fyzické zdravie poškodenej, jej obavy a strach zo sťažovateľ'a sa javili ako skutočné.

48. Sťažovateľ'ov poukaz na nízku intenzitu a frekvenciu fyzického napadnutia jeho syna ústavný súd nie je oprávnený skúmať ani hodnotiť, avšak z celkového kontextu odôvodnení rozhodnutí súdov jednoznačne vyplýva, že trestné stíhanie sťažovateľ'a nie je založené výlučne na „jednej facke“ ani na jednom „údere po chrbte“ synovi, ale aj na ďalších, z rozhodnutí zreteľne čitateľných skutočnostiach a okolnostiach vyplývajúcich už zo samotného znenia tzv. skutkových viet.

49. Ani námietky sťažovateľ'a, že súdy interpretovali dôkazy v extrémnom rozpore so závermi, ktoré z nich ucelene vyplývali (vytrhávajúce konštatácie znalcov z kontextu) a nereflektovali dôkazy v prospech sťažovateľ'a, ústavný súd nemohol akceptovať. Sťažovateľ predovšetkým poukazuje na skutočnosti uvádzané v znaleckých posudkoch, ktoré podľa jeho presvedčenia vyznievajú v jeho prospech, avšak tieto sú jednoznačne späté s prípadnou abstinenciou sťažovateľ'a, ktorú všeobecné súdy na základe dovedy vykonaného dokazovania považovali u sťažovateľ'a prakticky za ťažko dosiahnuteľnú. Z odôvodnenia rozhodnutí pritom jasne vyplýva, prečo to tak bolo.

50. Pokiaľ sťažovateľ považuje obrazový záznam zachycujúci útek poškodenej 24. apríla 2025, ako aj ďalšie záznamy predložené poškodenu (zachytávajúce emočne vypäté situácie a obavy poškodenej zo sťažovateľ'a) za nezákonné a nepreukazujúce spáchanie skutkov a za také, na ktoré nemôže súd pri rozhodovaní prihliadať, ústavný súd nezistil a ani sťažovateľ nijako nepreukázal, že by uvedenú námietku v konaní o jeho osobnej slobode pred všeobecnými súdmi relevantne uplatnil. Pritom tak mohol urobiť najneskôr v riadnom opravnom prostriedku proti prvostupňovému

rozhodnutiu, ktoré sa v súvislosti s dôvodnosťou trestného stíhania sťažovateľa o tieto dôkazy opieralo. Z princípu subsidiarity limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavná sťažnosť je v tejto časti neprípustná (m. m. I. ÚS 95/2023, IV. ÚS 588/2023).

51. Vo vzťahu k týmto dôkazom bolo ale rozhodujúce, že tieto boli súčasťou spisového materiálu a neboli kvalifikovane vyhodnotené ako nezákonné, na ktoré by nebolo možné prihliadať pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa.

52. S prihliadnutím na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd hodnotí rozhodnutie krajského súdu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím za ústavne konformné, keďže toto poskytlo racionálny základ pre záver o danosti dôvodu preventívnej väzby sťažovateľa. K predmetnému dôvodu väzby je potrebné pripomenúť, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak nebude vzatý do väzby, príp. ponechaný vo väzbe. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. II. ÚS 348/2016). Túto hrozbu krajský súd spolu s okresným súdom zreteľne pomenoval.

53. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom, alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by 11 mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

54. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

55. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (m. m. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 113/05, II. ÚS 151/09, II. ÚS 311/2013, IV. ÚS 444/2013, I. ÚS 95/2021), že čl. 46 ods. 1 ústavy je všeobecným ustanovením, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to

vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality, a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecný čl. 46 ods. 1 ústavy.

56. Obdobne vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pripomína, že označené ustanovenie je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (napr. m. m. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 95/2021). Tento právny názor vychádza z rešpektovania rozhodovacej praxe ESĽP, v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom (čl. 5 ods. 1 dohovoru), pritom súčasťou záruk vyvoditeľných z čl. 5 dohovoru je aj ochrana práva jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predĺžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným prietahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), ako aj ochrana práva jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru); k uvedenému pozri napr. Khudoyorov v. Rusko, č. 6847/02, rozsudok ESĽP z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; Öcalan v. Turecko, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, č. 59696/00, 4 rozsudok ESĽP z 26. 10. 2006, body 103 a 115]. Uvedené síce nevylučuje, aby v odôvodnených prípadoch bolo možné aplikovať aj také procesné garancie, ktoré svojou povahou sú podradené pod čl. 6 dohovoru, ich využitie však prichádza do úvahy iba primerane (*mutatis mutandis*) s prihliadnutím na osobitosti konania o pozbavení osobnej slobody (Trepashkin proti Rusku, č. 2, rozsudok, 16. 12. 2010, č. 14248/05, § 148). O takéto okolnosti však v prejednávanej veci podľa názoru ústavného súdu nejde.

57. Napokon sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal, že krajský súd postupoval v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, a tým mal nedovolené zasiahnuť do jeho osobnej slobody. V danej veci je však namietanie zásahu do práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru neopodstatneným, pretože z jeho znenia jednoznačne vyplýva, že tento sa *ratione materiae* vzťahuje na (prvotné) vzatie do väzby, t. j. na uvalenie väzby. Procesné pravidlá týkajúce sa skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania (pokračovania) väzby sú ako *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (m. m. I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07, I. ÚS 95/2021). Napadnuté uznesenie sa v okolnostiach prerokúvanej veci týkalo práve rozhodovania o ďalšom pokračovaní väzby (po podaní obžaloby).

58. Ústavný súd, ktorý je viazaný návrhom na rozhodnutie (§ 45 zákona o ústavnom súde), konštatuje, že sťažovateľ, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6

ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu v súvislosti s rozhodovaním o ponechaní sťažovateľa vo väzbe, na ktoré sa ním označené články ústavy a dohovoru vecne nevzťahujú, a keďže nezistil vecnú súvislosť medzi napadnutým uznesením a namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

59. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu